

תת"ע 11496/06/17 - מדינת ישראל נגד מרדכי יעקב

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תתע"א 11496-06-17 מדינת ישראל נ' מרדכי
תיק חיצוני: 60250372954

כבוד השופט מיכל שביט	בפני
מדינת ישראל	מאשימה
מרדכי יעקב	נגד
	נאשמים

החלטה

1. לפני בקשה לביטול פסק-הדין אשר ניתן כנגד המבקש, בהיעדרו, ביום 02.07.2017. בפסק-דין זה הורשע המבקש בעבירה של נהיגה ברכב ללא ביטוח בניגוד לסעיף 2א לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], תש"ל-1970 ובעבירה של פקיעת רישיון נהיגה מעל שישה חודשים בניגוד לסעיף 10א לפקודת התעבורה [נוסח חדש]. דינו נגזר לתשלום קנס בסך 1,000 ₪, פסילה מלקבל וגם או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של שנה ופסילת רישיון לתקופה של 3 חודשים למשך 3 שנים.

2. בבקשתו טען המבקש כי לא ידע אודות קיום הדיון ביום 02.07.2017 ועל כן לא התייצב וכי נודע לו על קיומו של תיק זה אך לאחרונה, כאשר ביקש לחדש את רישיונו. המבקש הוסיף והסביר כי הוא אינו אווז ברישיון נהיגה מאז פקיעת רישיונו בשנת 2013 וכי אך לאחרונה, עקב שינויים שנעשו בנהלי משרד הרישוי ובחוק ההוצאה לפועל, יכול הוא לקבל את רישיון הנהיגה שלו, אלא שהפסילה שהוטלה עליו בתיק זה מונעת זאת ממנו עקב היעדר אישור בדבר הפקדת הרישיון. המבקש עותר לביטול פסק-הדין לצורך צירוף תיק זה לתיק נוסף הקבוע בעניינו. לחילופין הוא מבקש שייקבע כי היה פטור מהפקדת רישיון בתיק זה לאור העובדה שאינו מחזיק ברישיון מזה שנים רבות.

3. המשיבה מתנגדת לבקשה עקב השיהוי בהגשתה ובהיעדר עילה מהעילות הקבועות בסעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 לביטול פסק-הדין. עוד לדבריה, גזר-הדין שניתן ראוי ומצוי במתחם הענישה ואל לבית המשפט לתת ידו לבזבז זמן שיפוטי יקר. המשיבה צרפה לבקשתה את אישור מסירת ההזמנה לדין לידיו של המבקש.

4. המבקש חזר בתשובתו על טענתו כי לא ידע על קיום הדיון, אולם לא התייחס במסגרתה לאמור באישור המסירה שהוצג בתשובת המשיבה.

5. לאחר עיון בטענות הצדדים מצאתי כי דין הבקשה, על כל רכיביה, להידחות.
6. כידוע, בקשה לביטול פסק-דין שניתן בהיעדר יש להגיש בצירוף תצהיר ואסמכתאות לתמיכה בנטען בה (רע"פ 9142/01 **איטליא נ' מדינת ישראל**, פ"ד נ"ז(6) 793, 802). המבקש לא צרף לבקשתו או לתשובתו תצהיר ערוך כדין לאימות העובדות המשמשות יסוד לבקשה. די בכך כדי להביא לדחיית הבקשה.
7. גם לגופם של דברים, לא מצאתי שיש בבקשה ממש.
8. בהתאם להוראת סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, **"נגזר דינו של הנאשם בחטא או בעוון שלא בפניו, רשאי בית המשפט, על פי בקשת הנידון, לבטל את הדין לרבות את הכרעת הדין וגזר הדין אם ניתנו בהעדרו, אם נוכח שהיתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין"**.
9. כאמור, המבקש טוען כי אי התייצבותו לדיון שנקבע בעניינו נעוצה באי ידיעה אודות קיומו. לתגובת המשיבה צורף אישור מסירה המעיד כי ההזמנה לדיון נמסרה לידי של המבקש על ידי השוטר רס"מ בוריס יצחקי במועד ביצוע העבירה, ביום 30.05.2017. בהזמנה זאת צוין באופן מפורש כי על המבקש להתייצב בבית המשפט לענייני תעבורה בירושלים ביום 02.07.2017 כדי להישפט. גם בתשובתו לתגובת המשיבה לא התייחס המבקש לאמור באלו והסתפק בחזרה על הטענה בדבר אי הידיעה - טענה שכאמור אף לא גובתה בתצהיר. לא מצאתי כי יש בטענתו הסתמית של המבקש בדבר אי הידיעה כדי לאיין את האמור באישור המסירה שנערך על ידי השוטר. על כן אני קובעת כי כשל המבקש מלהוכיח קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבותו לדיון.
10. כמו כן, לא מצאתי כי ביטול פסק-הדין דרוש למניעת עיוות דין. כפי שנפסק ברע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' אמנון סאלם** (25.3.18) "על כל הטוען לקיומה של עילה זו, במסגרת בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר, להציג טעמים של ממש לביסוס טענתו, טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה". המבקש לא פרט טענות הגנה ולא הראה כי קיים סיכוי של ממש לשינוי התוצאה. קשיו של המבקש לחידוש רישיונו בגין שלילת הרישיון שנגזרה עליו כמו גם רצונו לצרף תיק זה לתיק נוסף המנוהל נגדו, אין בהם כדי לבסס עילה של מניעת עיוות דין המצדיקה את ביטול פסק-הדין. לזאת יש להוסיף, כי גזר-הדין שנגזר על המבקש בהיעדרו הינו בתוך מתחם הענישה הסביר בנסיבות העבירות בהן הורשע. על כן אני קובעת כי כשל המבקש מלהוכיח כי ייגרם לו עיוות דין כתוצאה מפסק הדין אשר ניתן בעניינו.
11. נוכח האמור לעיל ומשמצאתי כי בנסיבות העניין גובר האינטרס הציבורי המחייב את סופיות הדיון על פני נסיבותיו האישיות של המבקש, אני דוחה את הבקשה לביטול פסק-הדין.

12. גם דין בקשתו החילונית של המבקש, שייקבע כי היה פטור מהפקדת רישיון בתיק זה לאור העובדה שאינו מחזיק ברישיון מזה שנים רבות, לדחייה.

13. בהתאם להוראת סעיף 42(א) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], פסילה שהטיל בית המשפט "תחל ביום מתן גזר הדין אם לא הורה בית המשפט הוראה אחרת", ובכפוף לסייג הקבוע בסעיף 42(ג) שם, לפיו בחישוב תקופת הפסילה לא תבוא במניין התקופה שחלפה עד מסירת הרישיון לרשות שנקבעה לכך בתקנות. העולה מכל האמור הוא, שסעיף 42(ג) לפקודה קבע עיקרון אחריו אין מהרהרים, ולפיו התקופה שחלפה מיום גזר-הדין ועד למסירת הרישיון לרשות המוסמכת, לא תבוא במניין תקופת הפסילה. בפסיקת בית המשפט העליון נקבע העיקרון שעל הנהג להפקיד מחדש את רישיונו בכל רשות בה נפסל, גם אם הינו פסול וגם אם רישיונו פקע זמן ניכר [ר' למשל רע"פ 4446/04 **ביטון נ' מדינת ישראל** (06.10.05)].

14. זאת ועוד, משמעות בקשתו החילונית של המבקש הינה חישוב תקופת הפסילה על ידי בית המשפט. כידוע, בהתאם להלכת ג'אבר (בש"פ 9075/12 **ג'אבר נ' מדינת ישראל** (14.04.14)), הליך חישוב הפסילה מסור לסמכותו של משרד הרישוי ולא לבית המשפט לתעבורה.

15. לפיכך גם בקשתו החילונית של המבקש נדחית.

המזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, י"ז סיוון תשפ"ב, 16 יוני 2022, בהעדר הצדדים.